

Yağmur Olmak

– YuReKiKLiMi · 02 Şubat 2013

Aşkın;
Nizamiye kapısından girince insan,
Mürekkep olup dökülmek,
Kalem olup yazmak istiyor farkında olmadan.

İki mısradan sonra şiir,
Ardından şâir olup ağlarken ağlatmayı da öğreniyorsun;
Derken bir bakmışsın sırtında gözyaşı sepeti yol alıyorsun.

Önce günler sonra aylar;
Hay Allah onca yıl nasılda geçmiş dediğin bir iç sesle,
İrkilip elindekilere bakıyorsun.

Kır saçlarının kalbindeki kırıksıklıklar,
İç döküyor o çok sevdiğin aynadan,
Sana seni yeniden anlatıyor hey hatt diyerek
Ve
Sus pusu oluyorsun hatıralarının.

Kutsal bir emanetin,
Çığ gürültüsünde ezilmek ne feci birşeydi.

Kar olup örttüğün,
Bahar olup açtığın o gül kokulu tenlerin,
Aslında kendi kokun olduğunu,
Çağladığın ırmaklarla yarışanın,
Sadece senin kalbinin olduğunu bilmek ve anlamak.

Kısa ömrün uzun hayal aralığında,
Kaybolmanın iki yolu vardı; ya ilahi aşkla inzivaya,
Ya da dünyevi aşkla kabuğuna çekilmektir.

Sanırım kabuğum artık beni ısıtmıyor !

Yorgun düşlerin bezgin yıldızları altında beklenenler;

Tecrübe sınıfında kara tahtaya atılan çeltikler gibi demir atmıştı ne yazıkki.

Şimdi,

Hayatı başa almak sandığım mısraların kölesi oldum !

Kaybolma sınırında boşlukta sallanan ayaklarım,

ve üşüyen ellerimle,

Çıkarıp denklemini soru kitapçığından,

Hayatımı yazıyorum çarpım tablosunda.

İşe yaramayacağını bilerek,

Koşmak neyin nesiydi bilmiyorum ama koşuyorum işte !

Biliyor musunuz ?

Elimde olsa yağmur olup yağmak,

Bir silindir gibi geçmek isterdim bu hayatın üzerinden.

Ama

İstemiyorum.

Acıyı seviyorum nedenini bilmesem de...

Bülent KAYA